

'Als Guus het niets vindt, dan doen we het niet'

'En ik loop hier alleen, in een te stille stad.' Stadions vol zingen de hits mee die Jan-Willem Rozenboom schreef. De Tilburgse pianist is de steun en toeverlaat van Guus Meeuwis. Aan de vooravond van de laatste serie 'Groots met een zachte G' blikt hij terug op het succes: „Het was tijd om te stoppen.”

RENÉ VAN PEER

In een herenhuis aan de rand van het centrum van Tilburg woont Jan-Willem Rozenboom. Achter zijn huis ligt de studio waar zijn vleugel meteen in het oog springt. Die was voor hem de reden om hier te komen wonen. Zijn vorige woning, slechts een paar deuren verderop, had geen ruimte voor het instrument. In de studio staan verder vooral boeken over muziek, partituren en lp's. Bach neemt er een prominente plaats in.

Rozenboom is druk bezig met de voorbereidingen voor de laatste serie van *Groots met een zachte G*. De concertreeks van Guus Meeuwis in het Eindhovense Philips Stadion stopt na achttien jaar. Negen concerten staan nog op de planning, en dan is het klaar.

Hij weet precies wat er tijdens die laatste reeks gaat gebeuren. Rozenboom is namelijk de 'musical director'. „Ik verzijn met Guus wat we gaan doen. Een setlist, welke extra muzikanten we willen hebben. We hebben een vaste band van acht man. Daar is een aantal jaren geleden een bigband van dertien blazers bij gekomen. Samen kijken we wat daar nog meer bij moet.”

„De regisseur van de stadionconcerten wil weten wat hij kan verwachten, de lengte van de stukken, de bezetting. En dan zijn dus er

nog al die gastartiesten die we uitgenodigd hebben. Met hen moet ik contact onderhouden. En nee”, zegt hij vriendelijk maar beslist, „ik ga je niet vertellen welke gasten er komen optreden. Dat moet een verrassing blijven.”

Voordat we het weer over de *Groots*-reeks hebben, even helemaal terug naar het begin. Hoe zijn jullie begonnen?

„Guus en ik kenden elkaar van de studentenvereniging Sint Olof hier in Tilburg. We werden er allebei in 1994 lid van. Op een van de kamers van de sociëteit stond een piano. Ik studeerde piano aan het conservatorium, en hij vond zingen leuk. Daar hebben we elkaar dus snel in gevonden. Guus won dat jaar een songfestival voor studenten met *Het is een nacht*. Daarna heeft hij een jaar niet gezongen, omdat hij vond dat je op je hoogtepunt moet stoppen.”

„Op een gegeven moment stond Willem van Schijndel van De Deurzakkers bij hem voor de deur. Hij vond het een fantastisch liedje, en wilde het uitbrengen op single. Bij de opname speelde ik bas. Het werd meteen een hit. Belandde op 1. In de hitparade heeft dat nummer meer succes gehad dan *Brabant*. Dat is niet hoger gekomen dan de 28ste plek, en het heeft er maar kort in gestaan. Toch is het nu niet meer weg te denken, het komt elk jaar weer terug in de Top 2000. Maar *Het is een nacht* was direct de doorbraak.”

Hoe combineerden jullie dat met jullie studies?

„Ik stond nog wel ingeschreven als student, maar ik was er niet zoveel meer. Na *Het is een nacht* moest er een nieuwe single komen, en een album. Binnen de kortste keren stroomde de agenda vol en stapten we met ons zessen in een groot avontuur. We hadden de grootste lol. Met z'n allen in een busje, overal naartoe.”

„Ik heb nog getwijfeld of ik door zou gaan met de studie klassiek piano, of dat ik lichte muziek moest gaan doen. Mijn theorievakken heb ik toen even laten zitten. Wel ging ik elke week naar mijn pianoles. Dat vond ik gewoon leuk. Ik heb mijn studie in Tilburg in 2000 afgerond. Je kunt dus wel zeggen dat ik het rustig aan heb gedaan.”

Dat avontuur was met Guus Meeuwis & Vagant. Hoe ervaar je zo'n plotseling succes?

„Je bent in één keer bekend. Je moet overal komen opdraven, en iedereen wil iets van je. Dat is hartstikke leuk, maar soms vraag je je af hoe dat verder zal gaan. Toch zijn we er heel onbevangen in gestapt. We zien wel waar het schip strandt, was over het algemeen de gedachte.”

En het is nog steeds niet gestrand.

„Ja, gek hè? We hebben fans die bijna elk concert aflopen, die twee jaar geleden zelfs naar New York zijn gegaan toen Guus daar optrad. Dat vind ik wel bijzonder.”

Je maakt al bijna vanaf het begin muziek met Guus. Wat is jouw rol in de band?

„Als muziekstudent was ik de enige die kennis van muziek had. Dus als ik iets zei, geloofden ze me. Ik heb me wel moeten ontwikkelen, want een klassiek pianist is heel iets anders dan een toetsenist in een popband. Dat heb ik me eigen moeten maken in samenspel met de andere muzikanten. Ik ben gaan arrangeren voor blazers en later voor strijkers. Ik heb dat moeten leren door het te doen. Bij het eerste album *Verbazing* ben ik met Guus om tafel gaan zitten om akkoorden te schrijven voor de liedjes. Ik ben dus ook al gauw componist geworden.”

Hoe verloopt die samenwerking?

„Laat ik eerst zeggen dat ik niet de enige ben die schrijft. Ook JW Roy draagt veel materiaal aan. Maar Guus is leidend. Hij moet het zingen. Veel dingen gaan in overleg. Je kunt altijd dingen aanpassen. Ergens een bruggetje inbouwen, wel of niet moduleren.”

„Maar het kan ook gebeuren dat hij iets wat ik geschreven heb, niets vindt. Ja, dan doen we het natuurlijk niet. En soms komt hij er weer op terug. Het gebeurt altijd in goede samenwerking. Wel is zijn leidende rol sterker geworden. We hebben een vriendschap die blijft bestaan. Buiten de muziek lopen we de deur niet bij elkaar plat, maar we zien elkaar wel op verjaardagen en feestjes.”

'Er zijn altijd wel liedjes die je bijzonder vindt. *Brabant*, natuurlijk, en *Toen ik je zag*'

– Jan-Willem Rozenboom

Jan-Willem Rozenboom achter de vleugel in zijn studio in Tilburg.

FOTO: JORIS BUIJS/PIX4PROFS

Op welk lied ben je het meest trots?

„Er zijn altijd wel liedjes die je bijzonder vindt. *Brabant*, natuurlijk, en *Toen ik je zag*. Die blijf ik mooi vinden. Het is leuk dat die nog steeds zo bekend zijn. Het is ook geweldig als je iets verzint en een heel stadion zingt dat mee. Dan weet je dat het goed gelukt is.”

Met die stadionconcerten heeft het avontuur wel een hoge vlucht genomen.

„Dat is ook heel iets anders dan een clubtour of een theatertour. Er komt zoveel bij kijken. Je moet een groot publiek bereiken. Het is mijn taak om te zorgen dat het overal goed klinkt. In het begin was het dramatisch. Toen waren er plekken waar mensen nauwelijks iets konden horen. In de loop der jaren is de audioteknik met sprongen vooruitgegaan, zodat we nu overal in het stadion een goed geluid hebben.”

„Ook de visuele techniek heeft zich sterk ontwikkeld. Alles moet precies in *sync* lopen met de muziek. Ik zie daar tijdens het spelen helemaal niets van: dat speelt zich boven de band af, net buiten ons blikveld. Maar het is mooi om achteraf opnamen te bekijken en te merken wat er bij bepaalde liedjes gebeurt.”

En dan nu de laatste reeks. Hoe leef je daar naartoe? En wat betekent het voor je?

„Het is leuk om daarmee bezig te zijn. Het werk begint al in december. Er zijn meer concerten dan in voorgaande jaren, we hebben meer gasten. Veel mensen die we in eerdere edities gehad hebben. En we hebben er weer voetbalshows bij, omdat de concerten binnen de groepsfase van het Europees kampioenschap voetbal vallen. De wedstrijden van het Nederlands elftal worden geprojecteerd op

grote schermen. Wat het voor mij betekent, kan ik nu niet zeggen. Eerst maar deze serie afwerken. In juli kan ik terugblikken.”

Val je niet in een zwart gat nu *Groots met een zachte G* wegvalt?

„Zeker niet. We spelen ook in theaters en in een kleine bezetting. Onlangs nog hebben we in Eindhoven opgetreden voor nonnen die eerder in Lieshout zaten, waar Guus geboren is. Ze hadden een speciale dag, en ze wilden graag dat Guus kwam. Hij kon, en ik ben met hem meegegaan. Dat doen we vaker, met z'n tweeën. Of met z'n drieën, met JW Roy erbij.”

„We schrijven vaak met z'n drieën. Zo hebben we een plaat gemaakt waarbij piano, gitaar en zang als basis dienden. Vandaar ook de naam van het album: *Basis*. Daarna bouwen we het verder uit. Maar we vinden het leuk om soms als trio met basisversie op te treden.”

Heb je nog tijd voor eigen projecten?

„Volgend jaar ga ik weer toeren met de *Goldberg Variaties* van Bach. Die heb ik tien jaar geleden opgenomen. Ik had me voorgenomen om dat werk om de tien jaar uit de kast te halen, en te zien in hoeverre het in die tijd grijs is. Het jaar daarop wil ik de *Preludes en Fuga's* van Bach opnemen, *Das Wohltemperierte Klavier*. Het is een heel project, waarmee ik al voor corona ben begonnen. Voor *Goldberg* had ik elf jaar uitgetrokken om het in te studeren voor ik het opnam.”

„Voor *Das Wohltemperierte Klavier* wil ik ook de tijd nemen. Ik wil het niet afvinken als een verplicht nummer, zoals sommige pianisten doen. Ik wil enerzijds elke prelude als een afzonderlijk stuk behandelen, en tegelijk-

tijd ook het geheel gaan zien. Ik wil het sowieso een keer in zijn geheel gaan uitvoeren. Maar het plan is nu om het in twee of drie delen te doen, zodat ik erbij kan vertellen wat er zo bijzonder aan is, onbelichte kanten van de muziek laten zien.”

Hoe ervaar je het verschil tussen je klassieke concerten en de muziek die je met Guus maakt?

„Het is allebei muziek maken, maar het zijn ook uitersten, en dat vind ik eigenlijk wel fijn. Voor een nieuw klassiek programma ben ik dagelijks zo'n drie tot vier uur aan het studeren. Zo houd ik mijn techniek bij. Voor optredens met Guus bereid ik weer heel andere dingen voor. Spelen in een band is echt een andere discipline. Je moet op elkaar letten, soms dingen weglaten.”

Maar eerst die laatste reeks...

„En dan met vakantie. In augustus sta ik in de serie *Piano Nights* van het Concertgebouw, met Iris Hond. Zij doet haar neoklassieke repertoire, en ik speel Bach en Schubert. Na de zomer sta ik met Guus nog op een aantal festivals. Met de stadionconcerten is het met als met Guus Meeuwis & Vagant: het was tijd om te stoppen.”

„Op dat moment was dat niet gemakkelijk. Je moet een idee hebben over wat je dan wilt. Niet iedere artiest heeft dat. En niet iedereen durft dat. Maar het is uiteindelijk wel bepalend geweest voor zijn carrière. Dat geldt ook voor *Groots met een zachte G*. Dat had hij al beslist voordat bekend werd dat er in het PSV-stadion geen evenementen meer gehouden mogen worden. We gaan zien wat er gebeurt.”

Guus Meeuwis en Jan-Willem Rozenboom (rechts) tijdens *Groots met een zachte G* in 2023. FOTO: SET VEXY

